

Mál nr. 144/2019**M og
V v/ ábyrgðartryggingar vinnuveitanda.****Ágreiningur um bótaskyldu er starfsmaður skarst á málmplötu sem hann var að bera.****Gögn.**

Málskot, móttakið 9.4.2019, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 6.5.2019, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

M var ráðinn sem verkamaður hjá A og starfaði í tilgreindu vöruhúsi á vegum A. Í málskoti er frá því greint að á níunda starfsdegi sínum hjá A, 4. september 2017, hafi M verið að bera stálplötu, um 3 m á lengd og 20-30 cm á breidd. Hafi plötunum verið staflað saman í bunka, um fimm stykki sem festar hafi verið saman með þunnu pökkunarplasti. Hafi þyngd hvers bunka verið um 50 kg að mati M, en hann hafi þó ráðið vel við þær. Er hann var að leggja af stað með einn bunkann á geymslustað inni í vöruhúsinu hafi ein platan runnið niður úr bunkanum og skorið lófa hans mjög illa á hægri hendi. Hafi umrædd plata verið umtalsvert styttri en hinar plöturnar, en það hafi ekki sést þar sem hún hafi verið „aftast“ í bunkanum. M var ekki í hönskum þegar slysið varð. Samstarfsmaður M mun hafa ekið M strax á bráðadeild Landspítalans.

Lögregla mun ekki hafa verið kvödd á vettvang þegar slysið varð og Vinnueftirliti ríkisins mun hafa verið tilkynnt um slysið 29. september 2017. Í tilkynningu um slysið til Sjúkratrygginga Íslands, að því er virðist, dagsettri 5. september 2017 og undirritaðri af M og A, kemur fram að M hafi verið að meðhöndla bárujárnsflasnigar. Þegar hann hafi lyft þeim upp hafi ein platan runnið „undan“ og í lófa M með þeim afleiðingum að mikið og djúpt sár hafi myndast sem hafi þurft að loka með aðgerð.

Samkvæmt fyrirbyggjandi matsgerð bæklunarskurðlæknis, dags. 21. nóvember 2018, greindist M með taugaskaða á „radial digital“ taug hægri vísifingurs og var taugin saumuð saman í aðgerð. Þá kemur fram í matsgerðinni að M hafi verið frá vinnu frá slysdegi þar til í byrjun júlí 2018.

M kveðst enga starfsreynslu hafa haft af störfum í vöruhúsinu og enga leiðsögn eða kennslu fengið um verklag, vinnubrögð eða þær hættur sem starfinu fylgdu. Enn fremur hafi hann ekki fengið nauðsynlega kennslu eða leiðbeiningar um rétt verklag frá verkstjóra A. Þá kveður M að óforsvaranlegt hafi verið að flytja þungar, beittar afbrigðilega lagaðar stálplötur með þeim hætti sem gert hafi verið. Hafi framkvæmd starfans farið í bága við nánar tilgreind ákvæði laga nr. 46/1980 um aðbúnað, hollustuhætti og öryggi á vinnustöðum auk tiltekinna ákvæða í reglugerð nr. 920/2006 um skipulag og framkvæmd vinnuverndarstarfs á vinnustöðum og reglur nr. 499/1994 um öryggi og hollustu þegar byrðar eru handleiknar. Samkvæmt þessu kveður M að A beri skaðabótaábyrgð á því líkamstjóni sem hann hlaut í slysinu og hefur af þeim sökum krafist bóta úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

V kveður að í umrætt sinn hafi M tekið á móti búnti af „bárujárnsflasnigum“, þ.e. áfellum til notkunar á samskeyti og kanta á bárujárnsklæðningum. Slíkar áfellur séu að jafnaði um 1 mm á þykkt og hver plata vegi tæplega meira en 5 kg og því hafi hvert búnt verið um helmingi léttara en M áætlað eða um 25 kg. M hafi fengið afhentan öryggisbúnað, þ. á m. tvenna vinnuhanska, þykka og þunna, og hafi honum sjálfum verið ætlað að meta þörf á því að nota slíka hanska miðað við aðstæður og verkefni hverju sinni. M hafi unnið undir leiðsögn reyndari starfsmanna og fengið frá þeim almennar leiðbeiningar um framkvæmd starfans. Á þeim grundvelli hafi honum verið treyst til einfaldra starfa innan vöruhússins. Umrætt verk gæti vart talist flókið, þ.e. að handleika og færa innpakkaðar plöturnar með handafla frá flutningstæki til geymslustaðar. Þrátt fyrir lengd búntsins hafi ummál hans og ætluð þyngd ekki verið svo veruleg að um sérlega hættulega byrði hafi verið að ræða í skilningi I. viðauka reglna nr. 499/1994. Þá hafnaði V að slysið hafi orsakast af óforsvaranlegum vinnuaðstæðum auk þess sem það verði ekki rakið til athafna né athafnaleysis starfsmanna A. Hefur V hafnað bótaskyldu úr ábyrgðartryggingu A.

Álit.

Fyrir liggur samkvæmt gögnum málsins að M varð óvinnufær þegar eftir slysið og var svo um margra mánaða skeið. Samkvæmt 1. mgr. 79. gr. laga 46/1980 skal atvinnurekandi án ástæðulausrar tafar tilkynna til Vinnueftirlits ríkisins öll slys þar sem starfsmaður deyr eða verður óvinnufær í einn eða fleiri daga, auk þess dags sem slysið varð. Samkvæmt gögnum mun slysið fyrst hafa verið tilkynnt Vinnueftirlitinu 29. september 2017. Með því að tilkynna slysið svo seint brást A skyldu sinni samkvæmt téðu lagaákvæði að tilkynna það án ástæðulausrar tafar. Slysið og orsakir þess var því ekki rannsakað af hálfu Vinnueftirlitsins né heldur af hálfu lögreglu sem ekki var kvödd á vettvang líkt og áður getur. Af þessu leiðir, í ljósi dómafordæma, að A verður að bera hallann af skorti á sönnun í málinu um þau atriði sem geta haft áhrif á sakarmat og talin eru óljós. Samkvæmt því, og eins og málið liggur fyrir, verður að leggja til grundvallar mat M á líklegri þyngd þeirra platna sem hann bar þegar slysið varð og að lögun byrðinnar hafi verið óvenjuleg. Með tilliti til þessa og að M hafði einungis unnið hjá A í níu daga verður að telja að ekki hafi verið sýnt fram á að almennar leiðbeiningar eldri samstarfsmanna hafi dugað til að því hafi mátt treysta að M gæti handleikið byrðina með öruggum hætti. Verður slysið því rakið til ófullnægjandi leiðbeininga, og verkstjórnar af hálfu starfsmanna A. Af þeim sökum ber A skaðabótaábyrgð á því líkamstjóni sem M varð fyrir. Ekki er efni til að ætla að M hafi verið meðvaldur að slysinu með háttsemi sem verður virt honum til stórkostlegs gáleyis, sbr. 23. gr. a skaðabótalaga nr. 50/1993 með síðari breytingum. M telst því eiga óskoraðan rétt til bóta fyrir líkamstjón sitt úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Reykjavík, 21. maí 2019.

Sóley Ragnarsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.